

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

Olyan kereszténységre van szükség, mely elsősorban az imádkozás művészetéről ismerhető fel.

Bátran merjünk „nagyot” gondolni. Mosolyunkban megjelent az Isten.

Létrejön egy személyes rózsafüzér.

Legnehezebb, hogy ne féljünk – már előre – a nehézségektől.

Amikor a Jóisten edz minket a nehézségekkel, nekünk sem kellene nyafogni.

A Szűzanyát nem lehet csupán megvásárolni.

Rózsafüzérnyi út.

Értékes örökségként megosztjuk velük családi krónikánkat.

IMÁDKOZUNK

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
Hatékony imádkozás (esszé)	4
Mindennapjaink	8
Körkérdés:	
Ti hogyan imádkoztok a gyermekekkel? .	20
Egy anya imája	20
Egy apa imája.....	21
A pápára figyelünk	26
Tilmann atya a rózsafüzérről.....	28
Élő háziszentély	32
Őszidő	34
Lépcsőházi beszélgetések	36
Gyereknövelde	38
Nincs boruk! – Már van boruk.....	39
Gólyahír	40
Óriási apróságok (gyerekszáj).....	40
Családakadémia híradó	42
Schönstatt-hírek.....	42
Oázis újság megrendelőlap	42
Babits M.: Zsoltár gyermekhangra (részlet). 44	

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 280 Ft, ez évente 1120 Ft. Az ESzCsM a mostani számhoz 125 Ft-tal járul hozzá példányonként. A többi költséget adományokból, önkéntes munkavégzés útján teremtjük elő. Ezért kérjük adományokat a mellékelt csekkben „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Csaláért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

*Hadd tanuljam az imádság lelkületét egyre jobban,
emeld lelkemet mindig a csillagokba,
add, hogy Krisztust, a Napot mindig lássam,
minden élethelyzetben építsek rá.*

Kentenich atya: Himmelwärts (Az Ég felé)

OÁZIS 2003. március, XIII. évf. 1. (33.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házasi és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazisi • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Abai Tibor és Zsuzsi, dr. Endrédi István és Cili, Gódy Róbert és Rita, Gólya Zoltán és felesége, Csörgő Otília, Komáromi Ferenc és Mária, Mészáros Zoltán és Zsuzsa, Németh Zoltán és Nóra, Szabó Bálint és Anna, Török Péter és Orsolya, Varga Károly és Erika, Wangler Ottó és Katalin • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5. Ez a kiadvány az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium támogatásával készült.

Hópihék, ha összetapadnak...

Reggel, amikor felébredtünk, örömmel láttuk, hogy sűrű pelyhekben hull a hó. Csoda, hogy nem kellett noszogatni a gyerekeket, hogy siessenek az öltözőkoddással, reggelivel, alig várták, hogy az iskola/óvoda előtt, pár percre bár, belegázolhassanak a selymes, puha hópaplanba?! Ahogy szállunk be az autóba, lelkesen mutatják, milyen gyönyörű hókristályok estek a szélvédőre: „Hogy tud olló nélkül a Jóisten ilyen szépeket cakkozni?!” Azonban amint ujjunk hegyére ültetjük őket, elolvadnak. „Milyen törekenyek, sérülékenyek!”

Néhány nap múlva hallgattuk a híreket, hogy micsoda torlászokat képzett a hó, autók, kamionok akadtak el. „Istenem, ez a sok pici hópihe ha összetapad, mire képes!”

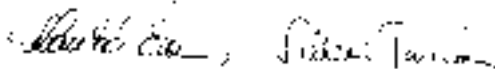
Imádkozunk a békéért. A Schönstatt-szentélyért. A tévelygőkért. Hazánkért. Tágabb és szűkebb családjunkért... Istenem, számít ez Neked? Ez a csepp a tengerben? Mi Neked a mi cseppnyi áldozatunk, imánk (amit ráadásul néha gépiesen vagy ide-oda csapongva mondunk) a tenger sok és nagy problémához, feladathoz képest? Ráadásul, amit egyik nap felépítünk kedvességgel, türelemmel, szeretettel, gyakran másnap leromboljuk. Elolvad, mint a hópihe? Van elegendő erő abban, ha megkísérlünk hűségesen helytállni, ha erős családot építünk, erős gyerekeket nevelünk? Megállíthat ez háborút, összeomlást, rombolást...?

Az apró hópihék, ha összetapadnak, megállítják még a hatalmas gépeket is. Valahogy így van ez az imáinkkal, áldozatainkkal is. Talán csekélységnek tűnnek, de összeadódva igenis nagy dolgokra képesek Mennyei Atyánk kezében.

A következő számunk címe: **„JUBILEUM – A HÚSZ ÉV GYÜMÖLCSEI”**.

Továbbra is várjuk írásaitokat, *nem csak a megadott témával kapcsolatban*, ha családokban vagy környezetekben tapasztalt élményeitekkel meg szeretnétek ajándékozni másokat.

Kívánjuk mindannyiunknak, hogy a bűnbánat könnyeiben megtisztulva méltón örvendezzünk Húsvétkor, hogy Krisztus értünk is feltámadt. Minden családot szeretettel üdvözlő a Szerkesztőség nevében:

2040 Budaörs, Öszirózsa u. 15.

Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net

Hatékony imádkozás

Elképzeljük, hogy Szent Teréz ott térdepel a kolostor kápolnájában, együtt a nővértársaival. Imádkoznak. Vajon rajta kívül még hányan lettek, bár nem köztudottan, szentek? Ha feltételezzük, hogy nem mindannyian, akkor elgondolkozhatunk azon, hogy vajon mi volt a különbség Szent Teréz imádkozása és azoknak az imádkozása között, akik nem lettek szentek.

Amikor mint háziasszony odateszem a fazekat a csap alá és megnyitom a csapot, nincs különös megfontolásra szükségem annak megállapítására, hogy megtelik-e a fazekam. Másképpen van ez lelki-szellemi viszonylatban. Igaz, hogy „gyümölcsseiről ismerik meg”, de a megkülönböztetés adománya nélkül megtévesztjük magunkat és egymást, gyümölcsnek vélhetjük és mutathatjuk be annak látszatát és látszatnak a gyümölcsöt.

Mi van a lelkemben és mivel találkozom, amikor imádságban kapcsolatot keresek Istennel? Milyen gyümölcsöt terem az imádság?

Talán világos, hogy nem arról az imádkozásról van szó, amikor „elmondunk” egy imádságot. Ennek is van létjogosultsága, „ez is valami”, még akkor is, ha csak elhadarjuk az imádságot, amennyiben ez átmeneti állapot, amennyiben bennünk van a csírája a törekvésnek arra, ami „igazi”. Most azonban arról az imádságról van szó, amelynél megállunk, elidőzünk, mert komolyabb kapcsolatot keresünk.

A kérdés második részével kezdjük. Elkísérjük magunkat a kapcsolatkeresésbe. Elkezdjük magunkat beleélni az imádság élethelyzetébe, eddigi megtapasztalásainkba. Istennel keresem a kapcsolatot. Mi tárul elé, amikor – úgy hiszem – Hozzá fordultam oda? A jelen állapot valahogyan kialakult nálam is, mint mindenki másnál. Amikor a katekizmusból tanultam, hogy „azért vagyunk a világon, hogy Istent megismerjük, szeressük és neki szolgáljunk”, akkor ez tananyag volt, és ezért volt fontos számomra, a kisiskolás számára.

Aztán valamikor elkezdődött épülni bennem egy kép Istenről. A kép elemei különböző forrásokból származnak. Az egyik forrás a valláson kívüli megtapasztalásaim. Elkezdődött szétválni előttem a nemes és nemtelen, az igaz és nem igaz (téves, hazug, hamis, helytelen, okatlan stb.), való és látszat, igazságos és igazságtalan, a jó és a rossz. Ez, azt hiszem, azért volt fontos, mert egy ilyen világos megkülönböztetés nélkül az Istenről alkotott képünkbe is belekeveredik olyasmi, ami meghamisítja a képet. Ez a meghamisítás lehet még ártalmatlan is, de ölthet olyan méreteket, hogy a kép, melyről azt

hiszi valaki, hogy Isten képe, éppenséggel mindazt egyesíti, ami Isten ellen van. Ilyen értelemben ma is újra meg újra fölvetődik bennem a kérdés, megfelel-e a bennem Istenről alkotott kép Isten valóságával.

Egy másik természetes forrás a gyermekkorban az „Atya” kifejezéshez kapcsolódik, bár nem olyan mértékben, mint olyan nyelvterületen, ahol a természetes apát és az Istent mint atyát jelölő szó egy és ugyanaz. A németül beszélő az édesapját is Vaternak szólítja és a mennyei Atyát is. Náluk a tudatalatti képzelettársítás sokkal erősebb, mint a magyarul beszélő gyerekek esetében.

Az Istenről bennem élő kép elemeinek nagyobb és nemesebb részét a Szentírásból kaptam, amit – értelmezésében – a schönstatti lelkiséggel való találkozás tovább tisztított, nemesített. A Szentháromság Isten a Teremtőm, Megváltóm és Megszentelőm, aki szabadnak teremtett és meghívott, hogy mindaz, amit belém teremtett, a Vele való szeretetkapcsolatban kibontakozzon. Amikor Istenre gondolok, úgy jutok közelebb hozzá, hogy tudatosítom magamban mindazt a jót, amit tudatosítani csak képes vagyok, s azt gondolom, hogy mindez Istenben végtelenül nagyszerűbben és csodálatosabban van meg, mint ahogy én el tudom gondolni.

Amikor fölemelem a lelkemet Istenhez, Vele s ezzel a Benne levő végtelen nagy jóval találkozom. S mint ahogy nem nagyon tudom fölfogni mondjuk egy billiószor billió Euro (= 1.000.000.000.000.000.000.000.000 Euro, ha jól emlékszem quadrillió a szám neve), de tudom, hogy ahol ennyi pénz van, ott találkozom, ha hozzáferek, száz forint értékkel is, és ezer forint vagy hárommillió forint értékkel is. Hasonlóan tudni vélem, hogy az Istennel való találkozásakor találkozhatunk valamilyen módon mindazon jóval is, amit ki-ki az ő egyedi agyával vagy szívével föl tud fogni.

Ebben a találkozásban pedig – s most jön a másik oldal – én vagyok, az én lelkem van jelen, ami olyan, amilyen. Tehát amikor imádkozom, találkozik a gyarlóság a tökéletességgel. Amikor az imádkozás igazi találkozás, megérinti a tökéletesség a gyarlóságot, és a gyarlóságban feléled a tökéleteshez hasonulás vágya. Nemcsak globálisan, általánosságban, elvben, hanem bizonyos konkrét pontokra vonatkozóan, amelyek az előbbi hasonlat száz, ezer vagy hárommillió forintjának felelnek meg. Ebben a találkozásban gyümölcsök teremnek, sok jó gyümölcs teremhet, gyümölcs, melyre szükségem van, melyre a környezetemben sokaknak szükségük lehet. Elsősorban a közvetlen környezetemben élőknek: a házastársamnak és a gyermekeinknek.

Miként juthatunk ehhez a „gyümölcssterméshez”?

Mindkét irányban áramlásnak kell elindulnia a találkozásban.

Istenhez való odafordulásunkban megjelenik saját kendőzetlen valóságunk. Isten ismeri ezt a valóságunkat, s amikor így eléje viszszük, hagyjuk, hogy áramoljon feléje, mi is ismerkedünk Vele. Az „ilyen vagyok” teljes igazsága, minden titka nyitott könyv Isten előtt, és amikor odafordulunk Hozzá, mi is igazab-

„Jó gyümölcsök”

ban átéljük saját valóságunkat. Nem az a nagyobbik baj, hogy bűnösök vagyunk, hanem hogy nem visszük oda Isten elé bűnösségünket. Ezt teszi egy feleség, aki nem tiszteli a férjét, és azt hiszi, kedves lehet Istennek, amikor dicséri Őt, de nem veszi észre mindazt a tiszteletre méltót, amellyel éppen Isten ruházta föl a férjét. Ezt teszi egy férj, aki inkább ragaszkodik az anyjához mint feleségéhez, és azt hiszi, használhat neki a lelkigyakorlat anélkül, hogy engedelmeskedne Isten szándékának, miszerint el kellene hagynia anyját, apját, hogy egészen tudjon ragaszkodni a feleségéhez.

Istenhez való odafordulásunkban közelebb kerül hozzánk az Ő valósága. Antennára van szükségünk ahhoz, hogy fogjuk, ami Tőle felénk áramlik. A természetes antennánk azáltal válik élővé, hogy fogékonnyá tesszük magunkat minden természetes jóra. A természetes ugyanis éppúgy Istentől származik, mint a természetfölötti. Ha igazán imádkozunk, akkor kapcsolatban vagyunk Istennel, aki a világot teremtette. A teremtményei által szól hozzánk, a teremtés is egyfajta kinyilatkoztatás, találkozunk általa Isten elgondolásával, szándékával. Hogyan kerülhetne bárki is közel Istenhez, aki nem kerül közel Istennek a természetben megmutatkozó elgondolásaival és szándékaival? Vagy gondoljunk saját magunkra, mint Isten teremtményére! Megbecsüljük-e eléggé mindazt a sok értéket, amivel Isten fölruházott bennünket? Különösen ebben is megmutatkozik, mennyire vagyunk „Istentől valók” (lásd Jn 8,47). Ha azt kell megállapítanunk, hogy nem eléggé, hát akkor éppen itt az ideje, hogy csendben magunkba szálljunk.

Szent Teréz egészen természetes volt és egészen közel volt Istenhez. A természetes dolgok lépcsők voltak számára Isten szívéhez, ahonnan befogadta, ami feléje áradt, és ezáltal lehet az egyház szívében szeretet.

**Csányiné Budaházi Márta:
Valóság és önvizsgálat**

*Minden hajnali órám
az eszmélések feszülő hidján
jelzi az időt.
Indulnék messze a vadludak
vándor seregével.
Indulnék én is, de nem lehet!
Ide béklyóz a kötelességek
kötéseinek mély sebe.
Ezen a napon is
kibontom a fájdalmak
mélységes bugyrát,
és meghallgatom a
panaszkodókat,
megitatom a szomjazókat,
megetetem az éhezőket,
megbékítem a hitszegőket,
vígasztalom a
szomorkodókat,
erősítem a gyengülőket,
és panaszodom,
és éhezem, és szomjazom,
és jaj, hitemet is megszegem,
és elgyengülök,
és elbukom,
és este lesz.
A hegyek mögött
a bibor ég alól öreg harangok
rekedtes hangja szól.
Lelkem s harangok Áve Máriája.
Éles késekkel szabja már az éj,
és fejem felett szelíden kigyúl
a bukott angyalok
fénylő glóriája,
mert ma sem voltam különb
a többinél.*

**Nyitrai Tamás édesanyja:
Probléma**

Problémázó, utat kereső életemnek
Atyám, könyörgöm, Te szabj jó irányt
Én most szeretnék körömből kitörni
De nem áldozat hív, önzésem csupán.
Te látod, hogy nem a szolgálat vágya
Fűti, lelkesíti szívemet
A lelkem szomjúsága készlet
Mely mindig kapni vágyik,
de adni nem.
Bűnbánattal vallom meg mostan
Már látom tisztán
küldetésemet
Apró, színtelen
szolgálatra hívtál
Taníts meg hát szolgálni
csendesesen.
Taníts meg az ima
szolgálatra
Mely nem csügged, de
zörget szüntelen
Taníts meg a csendes
alázatra
Hogy parancsaid
örömmel tegyem.
Taníts meg igédet szeretni
Mindennél jobban, mindenek felett
Taníts meg a napi csendességre
Kérlek, taníts meg engemet.
Az első lépésekért könyörgöm Atyám
Te szilárdítsd meg botladozó lábam,
Add, hogy a neked-tetsző, kedves
szolgálatot
Az életem útján mindig megtaláljam.

Hétköznapi apró csoda...

Hétköznapi apró csoda volt számomra, amit megéltem egyik este.

Tamás, 8 hónapos, itt volt nálunk a szüleivel. Nyugtalan, nyugós, kiabálós. Igaz, hogy zaj meg nyüzsgés volt a konyhában, de apja félre is vonult egy időre vele a szobába. Hamarosan vissza is jöttek, mert Tamás elkezdett sírni. Már-már elfogadtuk, hogy nincs más hátra, mint elviselni, hogy neki is lehet rossz hangulata, nehezebb időszaka...

Együtt vacsoráztunk, aztán egyszer csak fogtam Tamáskát, és átvittem a fürdőszobába, hogy megtegyük a fürdéshez az előkészületeket. Csúszott, mászott, kapaszkodott, amíg készítettem a babafürdetős vizét. Nem türelmetlenkedett, nem kiabált. Ugyanúgy csendben hagyta magát levetkőztetni és a habos, langyos vízbe tenni. Észlelte a habot, matatott a műanyag halacszkával, nyomogatta, gyúrta, harapdálta, közben pedig rám-rám nézett békés hangok kíséretében.

Nekem már alig volt tennivalóm az érdekében, inkább csak anyyi, hogy figyeljek rá, és csendben várjam, vajon tartósnak bizonyul-e a fordulat. Szép volt megélnem, hogy a törülközést, amit különben nem szeret, ugyanolyan békében végeztük el. Azt is szép volt észlelnem, milyen örömmel tudott reagálni a halk, finom mozzanatokra is, s hogy úgy nézett rám, ahogy addig még nem. Tetszett neki például, ahogyan a gumihalacskból kinyomtam a levegőt és ennek a tompa hangja a füléhez ért.

A család többi tagja is jólesően érzékelte a változást. Férjem azt mondta, hogy a nyugalom ragadt át rá, fogta, vette a kisgyerek a kisugárzást.

Elgondolkozom, vajon sikerül-e nekünk a mi jó Atyánk rezdüléseit, lényének kisugárzását fogni, hagyni hatni magunkra? El tudunk-e úgy csendesedni, hogy nyitott szívünkkel meghalljuk halk kívánságait, indításait? Kentenich atyának sikerült. Ő így élt és erre nevel minket is:

„Ismered az országot, oly gazdag, tiszta, és az örök szépséget tükrözi vissza: ahol méltóság- teljes, erős lelkek az Isten Bárányával egyesülnek; hol melege- t sugároznak fényes szemek, s kíno- kat enyhítenek jóságos kezek, mik imára kulcsolódnak mindig tisz- tán, elűzni démonok erőszak- ha- talmát?

Ismered az országot, mint a mennyország, a szabadság hön- óhajtott irodalmát: ahol nagylel- kűség, illendőségérzet mindent, mi lehúz, könnyedén legyőznek;

ahol örömteli döntések születnek Istennek halk kívánságai mellett, melyek törvénye szerint a szeretet- nek mindenütt győztesen fölülke- rekednek?

E csodálatos ország ismerős nekem, Tábor fényében napsütötte otthonunk, hol Háromszor Csodá- latos Asszonyunk kedvenc gyer- mekei között lankadatlan minden szeretetadományt megjutalmaz: csodálatos lényét nekik megmutat- ja, életüket termékennyé gazdagít- ja; hazám nekem ez ország, Schönstätt, életem!”

Szent leszek!

Fürdés után, pizsamában gyűlnek össze a gyerekek az esti imához. Elő- ször talán csak az időhúzás kedvéért kezdték el kérdegetni, hogy hívják azt a szakállas bácsit a szentélyben lévő képen és mit csinált, később már ez az ima előtti beszélgetés-mesélés lett a nap egyik fénypontja. Meséltünk Kentenich atyáról egy gyerekkori történetet, egy sztorit fiatal tanár korából, egyet a koncentrációs táborból... Aztán a szent magyar királyi család szob- ra kapcsán István, Gizella, Imre következett... Így alakult ki, hogy estéről estére egy-egy szent életéről mesélünk a gyerekeknek. Csillogó szemmel hallgatják, és 4 éves fiunk lel- kesen határozza el estéről esté- re, hogy ő is szent lesz. Egyik este nagy gondba süllyedve ült a szentélyben:

– Mi a baj, Tomi? – kérde- zem.

– Már csak azt nem tudom, hogy ha szent leszek, kinek le- gyek a védőszentje?

Vevők legyünk Istenre

– Anya, hogy kerülnek a hangok a hifibe? – kérdezte kislányunk.

Először nem értettem pontosan, mire gondol, de ő gyorsan folytatta.

– Hát, azt látom, ha kazettát vagy CD-t teszel bele, akkor az a zene szól, ami a borítóra van írva, de ha rádiót hallgatsz, akkor nem teszel bele semmit.

– Tudod, van egy rádió adótorony, rádióhullámokat bocsát ki, és a hifi-ben van egy vevőkészülék, ha ezt bekapcsoljuk, fogja az adást, halljuk azt, amit a toronyból sugároznak – válaszoltam neki.

– És hol vannak ezek a hullámok?

– Mindig itt vannak – válaszoltam –, de csak akkor halljuk őket, ha bekapcsoljuk a készüléket.

– De jó! – kiáltott fel ő. – Akkor ezek a hullámok is olyanok, mint a Jóisten. Vannak, de nem látjuk őket.

– Igen. Nem látjuk, mégis érzékeljük.

Este férjemnek elmeséltem ezt a párbeszédet, tetszett nekünk kislányunk hasonlata, és tovább gondolkodtunk egy kicsit:

Isten – mint a hanghullámok – mindig itt van velünk, és „epekedve” várja, hogy hangoljuk rá magunkat az Ő frekvenciájára, fogjuk azt az adást, üzenetet, amelyet el szeretne juttatni hozzánk. Nem Őt gazdagítjuk azzal, ha kapcsolatot keresünk Vele, hanem mi leszünk „gazdagabbak” általa. Szeretne megerősíteni minket, tanácsot adni, megnyugtatni, megvigasztalni, gyógyítani „sebeinket”, örömmel tölteni el bennünket. Hogy ezt megtehesse, vevőkészülékünket nekünk kell bekapcsolnunk. Jó lenne azt ki se kapcsolni soha.

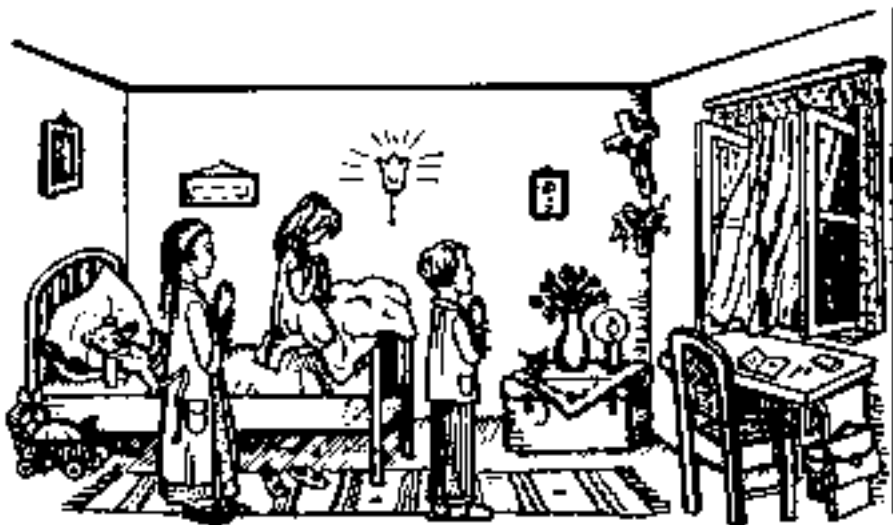
Rózsafüzér a családban

A közelmúltban úgy határoztunk, hogy megpróbáljuk esténként a gyerekekkel közösen mondani a rózsafüzért.

Tettük ezt abból a megfontolásból, hogy egyre jobban éreztük ennek az imának az erejét és közösségformáló szerepét. A Tilmann atya által idézett gondolat, miszerint „amelyik család együtt imádkozik, együtt is marad”, különös hangsúlyt nyert, amikor a pápa apostoli levelét olvastuk a rózsafüzérről és ajándékba még öt új titkot is kaptunk.

Családunkban ez a próbálkozás nem olyan egyszerű dolog, mert három gyermekünk között nagy korkülönbség is van (11, 6, 3 évesek). Úgy terveztük, hogy csak a hétvégén mondunk esti imaként rózsafüzért, hogy a kicsiknek se legyen megterhelő. Kicsit izgatottan készültünk az első estére, mert nálunk a „normál” esti imáknál sem szokott minden a leggördülékenyebben zajlani. A szokásos imádkozási sorrend körüli vita, a kényszeres izgásmozgás, uram bocsá' rohangálás sok esti imát fosztott meg minden áhítatótól. Szóval kiosztottuk mindenkinek a saját rózsafüzérét (a kicsiknek csak egytizedeset, hogy ne keveredjenek bele) és bevezetőként mondtunk néhány szót az első titokról. Megbeszéltük, hogy mindenki két Üdvözlégyet mond és természetesen, hogy ki, ki után következik.

Nagyon szép megtapasztalásban volt részünk, mert az egész kis csapat csodálatosan imádkozott! Figyelték a gyöngyszemeket, várták mikor kerülnek sorra, és a kicsi hároméves is tökéletesen elmondta az imáját. Nem volt rohangálás, belebeszélés; meghitt, szép imádság volt. Azt éreztük, hogy ez nagyon fontos lehet a Jóistennek, és örömét lelta benne. Nekünk pedig elszántságot adott, hogy bátran merjünk „nagyot gondolni”, mert ha az jó, akkor Ő segít minket. A legszebb az egészben, hogy hétfőn teljes természetességgel jöttek és osztották szét a rózsafüzéreket, mondván: „Ugye, most is füzért fogunk imádkozni?”

Személyes rózsafüzér

Isten megszólítja az embert. Megszólít bennünket. Mondanivalója van számunkra. Nem csak néhány ember számára. Mindnyájunkkal párbeszédet szeretne folytatni. Szól hozzánk és várja a válaszunkat. Személyes kapcsolatban szeretne velünk lenni. Azt akarja, hogy hozzánk, akiket teremtett, akiket meg akar váltani és meg akar szentelni, átjöjjön Tőle mindaz, amit nekünk szán.

Amikor megtudtam és szembesültem a hírrel, hogy a pápa új rózsafüzértitkokat fogalmazott meg, melyek Jézus életének más mozzanataira irányítják figyelmünket, mint az eddigi titkok, elgondolkoztam. Úgy hatott rám ez a történet, mint egy kinyilatkoztatás: lehet keresni és ily módon is találni utat, amely által közelebb kerülhetünk Jézushoz. Ezt tanulhatjuk a pápánktól. Észrevettem a rokonságot azzal, amit a schönstatti lelkiségben megélünk: a Szentírás olvasása közben igyekszünk, hogy figyelmesek legyünk arra, ami különösképpen megérint bennünket. S most képzeljük el, egy ilyen mozzanatnál úgy időzünk el, hogy elimádkozunk egymás után tíz Üdvözlégy Máriát, s amikor Jézus nevét kimondtuk, megnevezzük a mozzanatot.

Nemrégiben elhangzott a szentmise evangéliumában, hogy Jézusnak „megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak, mint pásztor nélküli nyáj”. Ez engem már régen megragadott, s most elkezdtem imádkozni: Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus, akinek megesik rajtam (rajtunk) a szíve.

Van még több ilyen jelenet vagy szó a Szentírásban:

- Aki tanítja nekünk, hogy Istent lélekben és igazságban imádjuk.
- Aki tanítja nekünk, hogy bocsássunk meg és béküljünk ki.
- Aki a Jordánnál meghívta magához a későbbi két apostolt, Andrászt és Jánost.
- Akihez András odahívta öccsét, Simont.
- Aki Simonnak azt mondta: „Te Simon vagy, János fia, Szikla lesz a neved”...

Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján, Ámen.

Mint különben is van és szükséges is az egész egyház imádsága mellett a személyes imádság, az egész egyházunk rózsafüzér imádsága mellett is létrejön így egy személyes rózsafüzér.

Ez is imádság

Héthónapos, örökmozgó, kúszik-mászik, mindent elér és megkaparint, amit meglát és megkíván... de vele és benne meglátni az Istent.

Szopik, de már forgatja is a fejét, keresi az érdekességeket, szállna ki az ölemből, aztán máshogy dönt, rámnéz, rámhosolyog, kicsi „tejbetők”, én meg elkezdem cirógatni. Egyik arca, másik arca, álla, nyaka, homloka. Ő pedig ellazul, elernyed, csak néz a szemembe, csend borul a gyerekszobára, néz, néz, issza a tekintetemet, nézzük egymást, látjuk egymást, nincs fontosabb semmi más, mosolyunkban megjelent az Isten.

Nagy a gyerekszoba, sok minden van benne, egy egész világ. Nagytestvér épít, énekel, ugrál, játékok zörögnek, csattognak, sípolnak, mindent megkóstol, elgurít, kipróbál: teszi a dolgát. De azért pár percenként körbenéz, megkeres a szemével, és már vonszolja is magát felém, kisléka valahogy idevergődik, rámnéz, ölembé veszem, megsimogatom, és már megy is tovább, kezdi előlről, friss erővel. Uram, tanultam tőle valamit!

Vegyük egy gyermeket a karunkba. Tanuljunk tőle. Az érzést vigyük át Istenre. Ahogy karunkban tartjuk gyermekünket, ahogy az ott megnyugszik..., és biztos benne, hogy mosolyt fakaszt az arcunkon... Szeretetünk légköre mindenképpen körülöleli...

Van-e nekünk is olyan érzésünk, ha Isten felé tapogatódzunk, hogy mosolyt fakasztunk az arcán és örül nekünk? Biztonságban érezzük-e magunkat a karjában, ahogy körülvesz bennünket a hétköznapi életünk dolgaiban?

Ima a gulyásleves fölött

Szombat délelőtt van. Férjem játszótérre vitte a gyerekeket. Én gulyáslevest főzök és mellé túrós rétest sütök. Szokatlan csönd van a házban. Rutinosan végzem a munkám, szinte oda se figyelek, az elmúlt hétköznapi eseményei járnak a fejemben.

A hírekre gondolok, mennyi szörnyűséget hallottam: elhagyott csecsemőről, apagyilkosságról, csalássorozatról, politikai botrányokról, háborús készülődésekről... Mi mindenre képes az ember, ha nem ismer Téged, Istenem, vagy ha megfeledkezik Rólad. Aztán észbe kapok, jobb, ha egy szóval se kritizálok, mert én is, aki bár szeretlek Téged, hányszor megbántalak, hányszor okozok szomorúságot, hányszor keresztezem terveidet... A Te kegyelmednek köszönhetem, hogy nem teszek ennyire égbekiáltó bűnöket. Az én lelkemben is sokszor háború dúl, dörögnek az ágyúk, nyelvem, mint az éles kard, vagy hogy ne legyen olyan feltűnő, apró tűszúrásnyi nyilatkat lődözök ki magamból. Hányszor nem hallgatok finom jelzéseidre, mely arra készítenek, hogy segítsék másoknak, telefonáljak, jót tegyek... Gondosan félresöpöröm a halk készítéseket, mondván: szívesen megtenném, de sajnos, most nincs rá időm, a helyzetem nem engedi.

Gondolataim ide-oda csapongnak, közben készül az ebéd: pirul a hagyma, a hús, szépen puhulnak a zöldségek, fő a tészta, éppen úgy, ahogy én elterveztem, minden a legnagyobb rendben. Eszembe ötlök, mi lenne, ha úgy kellene főzöm, hogy a nyersanyagoknak más elképzelése lenne további „sorsukról”. A felaprított hagymakockák szanaszét ugrálnának, a hús lemászna a vágódeszkáról, a répa megkeményítené magát és nem tudnám feldarabolni. A karfiol rádöbbenne, hogy ő tulajdonképpen egy virág, és vázában pompázik ezentúl, a fokhagymagerezdek nem akarnának elválni egymástól, a fűszerek (a petrezselyem, a babér, a köménymag, a bors, a só) unalmukban ízüket vesztenék. Mekkora teljesítmény lenne, ha ezek után jó éltel tudnék a családom elé tenni az asztalra.

Istenem, Neked ilyen önféjű nyersanyagokkal kell tevékenykedned. Olyan emberekkel, akik megünnélik a magunk feje, saját elképzeléseink után, elrontjuk, tönkretesszük legszebb műveidet. Előfordul, hogy nagy kegyesen igent mondunk, vagy alkudozunk, vagy egyszerűen ellenállunk Neked. Ráadásul, amikor a lesújtó végeredményt látjuk, még mi vagyunk felháborodva, milyen borzalmas világban élünk. Sokszor még tovább is megyünk: Hogyan engedheti meg ezt az Isten? Vagy: Ez Isten akarata, büntetése.

Milyen nagyon szeretsz minket, Istenem, hogy még sincs elegend belőlünk. Hogy nem fáradsz bele ebbe a hiábavalónak tűnő munkába, és nap mint nap újra kezded velünk. Velünk szeretnéd Országodat felépíteni. Velünk, széthúzó hagymákkal, menekülő húsokkal, megfásult, megkeményedett répákkal, díszelgő karfiolokkal, ízét vesztett fűszerekkel... A sok rossznak, amit látunk magunk körül, nem Te vagy az okozója, hanem mi, emberek, akik nem törődünk Veled és szívünkben a gonosz munkálkodik.

Milyen nagyon szeretsz minket, hogy szabad akarattal ajándékoztál meg minket. Vállaltad ennek minden terhét, kockázatát, még azt is, hogy Ellened fordulhatunk. Nem sújtasz le, nem erőszakolod ránk terveid, nem vonod vissza szabadságunkat. Vársz ránk végtelen türelemmel és reménnyel, mint egy koldus. Ahogy mondod: „Íme, az ajtóban állok és zörgetek. Ha valaki meghallja szavamat, és kinyitja nekem az ajtót, bemegyek hozzá, vele étkezem, és ő énvelem.” (Jel 3,20)

Milyen csodálatos vagy Istenem, hogy közel ötmilliárd élő alkotórészszel, akik saját táncukat járják, mégis tudsz dolgozni, viszed előre a történelmet. Hogy

én az önféjű zöldségeimből mit hoztam volna ki, jobb nem is rágondolni.

Uram, most nagyon vigyázok arra, hogy ez a szombati ebéd különösen finom és szép legyen. Szépen megteríték és ügyelek arra, hogy a hangulat

is jó legyen. Tudom, hogy a vízbe dobott kis kavics hullámgyűrűi tovaterjednek, úgy minden kicsi jó is jobbá teszi a világot. És Uram, szeretnék Neked a munkádban segíteni, hogy kezdedhez simuló nyersanyagá váljak, és engedjem magamat tetszésed szerint formálni, hogy végre eljőjjön a földre a Te országod. Ámen.

Rózsafüzérnyi út

Házunktól az óvoda és a délutáni edzések helye egy tized rózsafüzérnyire van autóval. Az oda- vagy visszautat, amikor a nagyok nincsenek velem, imádkozva teszem meg. Természetesen a forgalom nem áll le, hogy zavartalanul elmélyülhessek, és néha a velem utazó kicsi is igényli figyelmemet, ha kutyát, kamiont vagy egyéb roppant izgalmas eseményt lát, így el-elkalandozom, de az ima megnyugtat, lecsendesít, mederbe tereli gondolataimat és értelmet ad a napi időrabló fuvarozásnak.

A „titkokat” legtöbbször a napi nehézségeimhez, feladataimhoz igazítom: Morcos, nyugós, veszekedős reggelen: „Jézus, aki felemel, ha eselem.” Ha a gyerekekkel van nehézségem: „Jézus, aki megáldotta a gyermekeket.” Nehéz napon: „Jézus, aki velem hordozza a keresztet”. Ha aggódom: „Jézus, aki kéri: Ne féljetek!” „Jézus, aki velünk van minden nap.” „Aki az ajtónk előtt kopogtat.” „Aki hív, kövess engem.”

Nagy tehernek éreztem, hogy kisbabával reggel, délben, délután rohangálni kell esőben, hóban, tűző napsütésben, mint egy mérgezett egérnek, amíg nem fedeztem fel a rózsafüzérrel utazás örömét. Az elindulás így se könnyű, de az úton már jó úton vagyok.

Farsangi lelkigyakorlat

Január elején mammográfiás szűrésen voltam. Ha gond van, értesítenek. Kicsit izgultam, annyi rosszat hallani...

Eltelt egy hét... Gondoltam, hála Istennek, minden rendben. Este szólt a telefon, az egészségügyi központból kerestek: kiegészítő vizsgálatra van szükség, menjek be öt nap múlva. Nem lehetne korábban? – kérdeztem, s gondolatban már kezdtem berendezni esetlegesen betegen folytatódó életemet. Kórház, műtét, kemoterápia...

Anyyira megrázott ez a visszahívás (pedig a prospektusok írták, ez nem jelent feltétlenül rosszat), hogy senkinek nem szóltam róla 4 napig. Utolsó este sétáltunk egyet férjemmel, akkor elmondtam neki, ne érje túl váratlanul, ha másnap valami rossz hírrel térek haza. Közben véges-végig imádkoztam (buzgóbban, mint máskor), s próbáltam elképzelni, mi lesz a családommal, hogy nőnek fel a kicsik, ha véletlenül rosszindulatú daganatot találnak. (Volt már, aki meggyógyult belőle... – biztattam magam.) Másnap nagy izgalommal várakoztam a rendelőben, senki nem tudta a gyerekek közül, hogy ott vagyok.

Kiderült, daganat van mindkét oldalon, s hogy biztosak lehessünk benne, jó- vagy rosszindulatú, mintát vesznek. Az eredményre egy hétig várni kell. 50-50%! Még két barátnőmet beavattam, imádkozzanak, s vártuk a hétfőt. Értékelhetetlen az eredmény, komolyabb mintavételre van szükség: ismét egy hét... Már teljesen a „járkálj csak, halálraitélt” gondolkörben éltem, végig-gondoltam a feladatokat, mit, kire bíznék, ha nem tudnám továbbvinni a hét-köznapokat. Figyelmesen hallgattam minden mellrákról szóló pletykát, hírt, s mélyen átéreztem, milyen lehet T.-nek, egy barátnőmnek, akinek ez a betegség. Még az említett jeleket is éreztem: fáradékony vagyok (hogyne, ennyi gyerek, s ennyi tennivaló mellett, s itt a tavaszi fáradtság ideje is!), itt fáj, ott fáj.

Térden állva kértem Istent (miért csak ilyenkor vagyok olyan buzgó!), hadd neveljem még föl gyermekeimet, s olvastam az Istenre hagyatkozás-ról szóló szép írást. Minden átértékelődött, átrendeződött, már nem olyan természetes, hogy élek, egészséges vagyok.

Következő hétfőn, mikor behívtak, én csodálkoztam a legjobban, hogy jóindulatú a daganat, hála Istennek. De ezt a farsangi 3 hetes lelkigyakorlatot nem fogom elfelejteni. Kaptam egy leckét... Talán ez az inga-biztonság...?

Utólag kiderült, férjem a nagyobb gyerekeket beavatta, ők velem izgul-tak, a kisebbek azt mondták, jó, hogy nem tudták, mert nagyon féltek volna. Aznap (a jó hír hétfőjén) ünnepi vacsora volt... Hálát adtunk...

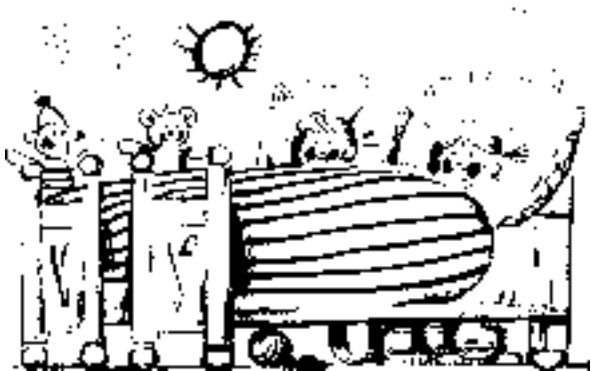
Szeretem imádkozni a rózsafüzért

...Mert bárhol mondható. Az utcán megyek? Mondom. Mondhatjuk gyűléseken, munka közben, ha gondunk van stb. Az egyik barátnőm mesélte, hogy télen nem tudott kerékpárral munkába menni és megpróbálta séta közben a rózsafüzért imádkozni. Egy idő után szomorúan vette észre, ha alkalmas volt a kerékpáros közlekedésre az idő, mivel így túlságosan rövid volt az idő. Egy másik ismerősöm azért jár a munkahelyére metróval, mert így az úton elmondhat egy teljes rózsafüzért. De mondható munka közben is, pl. főzés, takarítás, vasalás, teregetés, favágás közben is. Van ismerősöm, aki a gyűrűs rózsafüzért használja vezetés közben. Dugóban több tized is elmondható. Esetleg este altatáskor, amíg a gyermekek nem alszanak még; vagy erre altaljuk el őket. Nálunk már Berci hozta a múltkor a rózsafüzért, mert várta az imát az altatásnál. Így imával hatunk a gyermek tudatalattijára is, amely a tudatot is befolyásolja.

Ima reggel

Egy jó nap a jó reggellel kezdődik. A jó reggel a jó estével és éjszakával, a jó este a jó nappal és az azt megelőző jó reggellel... Lehetne még visszafelé sorolni... Nem akarom szaporítani a szót, csak azt szeretném mondani, a jó reggelre már este készülünk, különösen mi, akik bagoly típusúak vagyunk, és a reggeli készülődés nehezen megy. Azzal készülünk, hogy a táskát bepakoltatjuk, hogy eltervezzük a reggelit, a fontos holmikat kikészítjük, és ágyba parancsoljuk magunkat, ha tehetjük. Vannak praktikák, amelyek megkönnyítik az ágyhoz vezető „göröngyös” utat, amikor csak feleslegesen húzzuk az időt. Ilyen az ágyba beígért kis masszírozás, dumcsiparti a meleg takaró alatt, vagy egy jó könyv...

Jó alvás után megnyíval könnyebb felébredni, kedvesnek lenni, türelmesnek lenni. Még az ágyban rákezdünk – most éppen – a Már kél a hajnal csillaga... c. énekes imára, a gyerekek is erre ébrednek. Szállingóznak ki a szobából. Nem nyúglódnak, mint régebben, amikor minden reggel az utolsó pillanatban ébredtünk, és kapkodni kellett, hogy el ne késsünk. Korábban kelünk és mégis könnyebben, mert a reggel már nem rémség, hanem többnyire derús együttlét, hacsak valami gonoszkodó álommanó nem ragadt nálunk reggelig.

Reggeli útravaló

Reggel, amikor útjára bocsátom családomat, búcsúzás előtt egy kis útravalót adok nekik. Uzsonnát délutánra, mert elég későn érnek haza, és egy kis lelki táplálékot az egész napra. Egy kis kosárral a kezemben az ajtó elé állok, ebben szentírási versek vannak kis cédulára írva, ezekből húznak a gyerekek és a férjem is. A kapott ige elkíséri őket egész napjukon. Egy kis lelki energia, és máris jól indul a nap.

„Imádkozási” autó

Isten sokáig úgy akarta, és Ő tudja miért, hogy ne legyen autónk. Ha valahová busszal, vonattal nem juthattunk el, rendszerint közel lakó barátaink Trabantját kértük kölcsön. Az Ő autójukhoz kötődtünk. Azzal hoztuk haza újszülött babánkat a kórházból, mentünk különböző programokra.

Egyszer télvíz idején csoport-összejövételünk volt, úgy hatvan kilométerre tőlünk. Újfent elkértük az autót, és nem gondolva arra, hogy két hete a pajtában áll, beültünk a négy gyerekkel és elindultunk. Már az út elején nyilvánvalóvá vált, hogy valami nincs rendben. Az meg sem fordult a fejünkben, hogy visszaforduljunk, elszántan döcögünk tovább. Utóbb kiderült, hogy

egy hengerrel kevesebb mű-

ködött, mint kellett volna.

Mire célba értünk, úgy-ahogy megjavult az autó. Persze imádkoztunk hangosan és sokat, mert egyik gyerekünk még kisbaba volt.

Meg is érkezünk a házigazda családhoz.

Részt vettünk az összejövetelel,

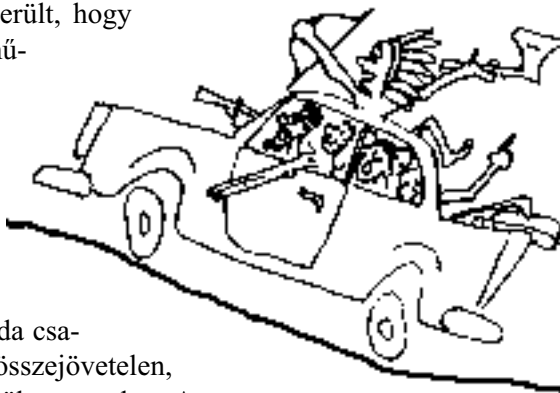
nem siettünk haza, jól éreztük magunkat. Az sem

jutott eszünkbe, hogyan tesszük meg az utat visszafelé, az

autóra rá sem néztünk. Máig sem értem teljesen, miként lehettünk olyan felelőtlenek, hogy este nyolckor a sötétben, hóban, fagyban nekivágjunk az útnak a gyengélkedő autóval.

Persze az első nagyobb emelkedőn már nem is akart felmenni. Újra hangosan imádkozni kezdtünk. Az akkor négyéves fiunk is rákezde: „Toljad Isten, toljad!”

Csoda hát, hogy hazaértünk?

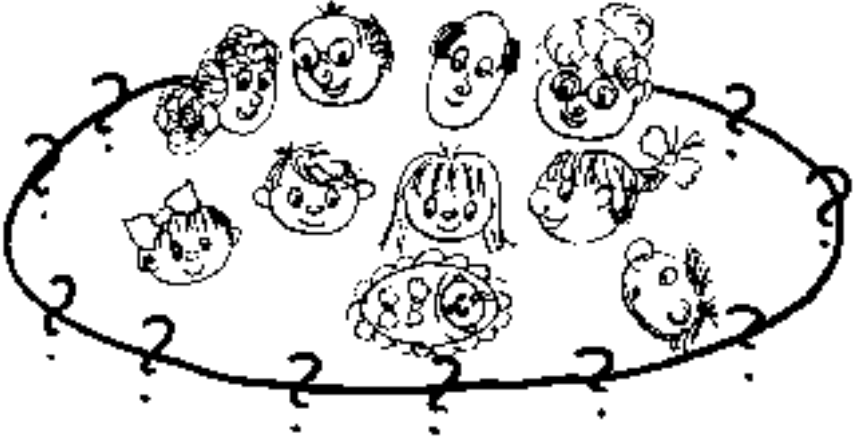

*Át kell vizsgálnunk a hétköznapi életet,
hogy észrevegyük Isten kopogtatását. Minden dolog egy betű,
mely Istenről akar elmondani nekem valamit.*

(Kentenich atya)

Ti hogyan imádkoztok a gyerekekkel?

(körkérdés családoknak)

Mi öt percnél tovább nem tudjuk lekötni a fiainkat. Ezért azt kérjük tőlük, ez alatt a rövid idő alatt figyeljünk a Jóistenre, egymásra, ne legyen hancúrozás, fetregés és hasonlók. Énekelni és olvasni szoktunk egy rövid történetet a Bibliából.

②

Nálunk az esti imában megköszönjük, ami aznap történt velünk és ké-rünk. Sokszor ilyenkor jönnek elő a gyerekek élményei, és egy jót beszélgetünk.

②

Nálunk mindennap van napos, aki a házimunkában is többet segít, és este ő az imafelelős, ő határozza meg, hogyan zajlik majd.

②

Nekünk még csak egy nyolchónapos babánk van, de vele is imádkozunk születése óta. Meggyújtunk egy gyertyát és elénekeljük az Ároni áldást. Együtt fűjjük el a gyertyát. Már úgy megszokta, hogy ez az esti szertartás utolsó állomása, hogy nem is sír este, ha lefektetjük.

②

A gyerekeink rendszeresen táncra perdülnek az ima énekeinél. Eleinte leintettük őket, aztán rájöttünk, ki így, ki úgy dicsőíti az Istent. Ha Dávid királynak szabad volt, nekik is lehet...

Cserélgetjük az imamódokat, van, hogy „döcögösen” megy valamelyik, ezért váltunk. Egy biztos, a gyertyának mindig égnie kell. A sötétben pislákoló láng meghitté varázsolja az együttlétet, és a megfoghatatlan Istent is közénk hozza a megfoghatatlan fény.

Együtt élünk az egyházi évvel, és az aznapi evangéliumot olvassuk esténként. Jó érzés, hogy az egész világon ugyanezt olvassák aznap a szentmiséken.

Másfélèves kislányunkat Manócskának becézzük. Esténként elmeséljük neki, mit csinált aznap Manócska. Porszívózott, vásárolt, nagy, ugató kutyát látott, homokozott, hintázott, nagymamát látogatott, apával autót vezetett... A végén hozzátesszük: ...és Manócska köszöni a Jóistennek, hogy vigyázott rá és ennyi minden szép történt vele. Manócska kitágult szemekkel hallgatja.

Nagyon szeretjük a szenteket. Esténként arról a szentről beszélünk a gyerekeknek az ő szintjükön, akit aznap ünnepeünk. A szeretet hősei ők, erőt és példát adnak nekünk is.

A gyerekek nagyon szeretnek úgy imádkozni, ahogy Tilmann atya szokott velük a szentmisén. Körbeadnak egy gyertyát, és közben ilyeneket mondunk pl.: „Jézus, Te vagy a mi szívünkben”. Vagy „Jézusom, szeretlek.” Vagy a feszületet adják körbe, és egyenként mondjuk: „Jézus, Te meghaltál értünk a kereszten”, „Jézus, Te megbocsátasz nekünk és nagyon szeretsz minket”...

Mi „halottakat fogunk”, lelkeket mentünk a rózsafüzér által. Milyen szép lesz a Mennysországban találkozni azokkal a megmentett lelkekkel, akiket még nem is ismerünk! Felelősek vagyunk halottainkért, és általánosan is a halottakért. Mennyin segítünk? Vajon rajtunk is lesz, aki esetleg segít? Ha csak egyetlen léleknek is kieszközöljük a pokol tüzéből való megmentekülést, nem éltünk hiába.

Ha az imádság természetessé válik, az imában olyanok vagyunk, mint hal a vízben. A kis halacska a vízben érzi jól magát, nem a tejben vagy a borban. Mi az ima folyójában érezzük jól magunkat, és ilyenkor megválto-

zunk, meggyógyulunk, jót tesz nekünk. Amikor jól érezzük magunkat valahol, nem akarunk onnan elmenni. Átértékelődnek a dolgok: az ima már nem kötelesség többé! Megismerem, megismerjük saját természetünket, örömeinket, békénket, az életünket, céljainkat. Másként látjuk a világot. Az ima által az Egyházzal érezhetünk, meggyógyíthatjuk érzéseinket, meggyógyulunk hitünkben és úgy érezzük, értékes emberek vagyunk.

②

Ima és esti mese nélkül nem este az este. Ezek elmaradhatatlanok, bármilyen nehéz is volt a nap. Az utóbbi időben egy hittankönyvet veszünk, amely egy-egy evangéliumi részletből kiindulva mesél istenségről és emberségről... Ennek kapcsán jókat szoktunk beszélgetni az élet „nagy” dolgairól...

③

Mi egy tizedet szoktunk imádkozni, mindenkinek van kis rózsafüzére. Most, hogy a rózsafüzér évében vagyunk, a schönstatti kegykép köré egy töviskoszorút helyeztünk, ami azt jelképezi, milyen sokszor megbántják, megbántjuk Jézust és Édesanyját. Minden este, a tized el-

imádkozása után, egy kis virágot helyezünk a tövisre, hogy vigasztaljuk Őket. Reméljük, év végére a tövisek nem is látszanak majd ki a sok virágtól. A gyerekeink számára így kézzelfoghatóbbá válik imaáldozatunk, s szívesen teszik.

④

Gyerekeink a szentmisét utánozzák egy kicsit. Csengetnek, méltóságteljesen, halál komolyan bevonulnak, letérdelnek, köszöntenek: „Az Úr legyen veletek” stb. Felolvasnak. Szentképeket vagy a feszületet mutatják fel, körbehordozzák, kérik, pusztítjuk meg a képet vagy a keresztet. Imaszöveget osztanak ki, és ezt kell közösen mondani, majd begyűjtik őket. Énekeltenek, és a bevonuláshoz hasonló ünnepélyességgel távoznak.

A szentélyben levő korsót, melynek felirata: Nincs boruk!, rendszeresen használjuk, gyermekeink és mi is ebbe helyezzük kéréseinket. Kérjük a Szűzanyát, Jézustól könyörögje ki nekünk teljesülésüket, ha a javunkra szolgál. Van olyan kérésünk, amely évek óta a korsóban volt, egy családi ház, amelyet egy hálaadó szentmise után vettünk ki néhány hónappal ezelőtt. Tapasztaljuk azonban azt is, hogy nem teljesül minden kívánságunk, és ez nem baj. Isten nem imaautomata! Néha azt is látjuk, milyen jó, hogy így volt...

Esténként sokszor már olyan fáradtak vagyunk, hogy semmi másra nincs erőnk, csak énekelni. Amióta van schönstatti énekünk, gyakran azt énekeljük...

A férjem nem vallásos, mi nem szoktunk közösen imádkozni. Gyerekkoromban édesanyám egyenként az ágyunk mellé ült és így imádkoztunk vele. Szerettem, hogy akkor csak rám figyel. Én is ezt teszem.

A háziszentélyben lévő képek segítenek, hogy senkit ne felejtünk ki napi imánkból. Egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet szoktunk értük mondani.

Batthyány-Strattmann László családi élete példájából vettük, hogy gyerekeink mindennap egy kis feladatot kapnak, amely az önfegyelmet, a lemondást gyakoroltatja velük. Szigorúnak hangzik, pedig nem olyan szörnyűségesek. Egy feladat egy napra érvényes, és egy napra csak egy feladat van. Törekszünk arra, hogy ne felejtjük el. Például ma mindent megköszönök. Kérés nélkül is segítek. Imádkozom védőszentemhez. Nem válogatok az ételben. Vacsora végétől az ima kezdetéig (kb. 10 perc) csendben vagyok. Meghalt nagypapámért imádkozom stb. Ez is imádság...

A gyerekbibliát szoktuk olvasni. Már nem tudom hányadszor, de még mindig nem unták meg. Reméljük, nem is fogják.

Reggel, ahogy az autót beindítjuk iskolába menet, elkezdik a gyerekek a szokásos reggeli imát. Sajnos, a motor felbögése kell mint vezényszó, mert hétvégeken sokszor elfelejtjük.

Picinyeink jócskán kinőttek már bennünket, de ha otthon vannak, legtöbbször mellénk telepednek imádkozni.

Egy anya imája

Reggel, amikor felébredtem, legszívesebben a fejemre húztam volna a takarót, és az egész napot végigaludtam volna. Uram, néha sokat követelsz tőlem.

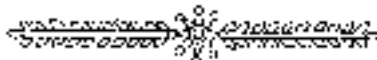
Most este, ahogy visszatekintek az eltelt napra, mint a törött korsó cserépdarabjai hevernek előttem az események. Már a reggel kapkodással kezdődött a negyedórányi ágyban heverészás miatt, amikor is a szokásos „rohadt körtéket” vagdostam Hozzád.

Aztán annyifelé KELLETT rohannom, annyi mindent KELLETT elintéznem, elrendeznem, megoldanom, megtennem, hogy időm sem maradt, hogy Téged megkérdezzek, mit akarsz Te. Bevallom, el is felejtettem. Foglyul ejtettek a körülmények, betöltöttek az események és én nem kutattam válaszaidat, nem kerestem tekintetedet.

Kiabáltam a gyerekekkel, eszembe sem jutott, hogy ingerültségüknek én is lehetek okozója, hogy feszültségem átragadt rájuk. Ha riadt kicsi arcukra gondolok, összeszorul a torkom. Alig vártam, hogy férjemmel váltssak néhány vigasztaló szót, és ő bejelentette, hogy este később érkezik haza a munkából. Én dühös megjegyzések után lecsaptam a telefont. A mester ismét lemondta a munkát, a szomszéd macskája a lábtörlőre piszkított, útközben dugóba keveredtem, emiatt elkéstem, és az iskolában egy osztálytárs szülőjével való beszélgetéskor nem volt bátorságom, hogy kiálljak Melletted.... Az esti imánál, amikor kibékülni szerettem volna a gyerekekkel, ők annyira összevesztek, hogy a feszülettel verték egymás fejét. Én egészen kiborultam...

Úgy szeretném, ha mindez nem így történt volna meg. Ha Veled kezdem volna a napot, és a Te kezedet fogtam volna egész idő alatt, Te megajándékoztál volna azzal a nyugalommal, amely egy ilyen zaklatott naphoz szükséges. Ehelyett egész idő alatt csak önmagamat sajnáltam, és minden-hova békétlenséget vittem.

Este van. Uram, a kezedbe teszem most a nap minden terhét és szennyét. Kérlek, add, hogy a bűnbánat tengerében elmerülve egészen megtisztuljak. Tudom, hogy Neked az a legfontosabb, hogy fel akarok állni, újra akarom kezdeni Veled. Ezért kérlek, segíts, hogy holnap jobban csináljam a Te segítségével. Ámen.

Egy apa imája

Ma reggel a szükségesnél korábban ébredtem, feszült voltam a rám váró feladatoktól. Reggelihez terítettem az étkezőben, a család még aludt, nagy csend volt. Istenem, itt van a nagy családom, akiknek a megélhetéséről nekem kell gondoskodnom. Helyt kell

állnom munkahelyemen, ahonnan szinte bármikor elbocsáthatnak. Vigyáznom kell, nehogy rosszul döntsök, nehogy hibázzak, mert a világban nem olyan könnyőreletesek az emberek, mint Te. Aki hibázik, annak mennie kell.

De azt is tudom, Istenem, hogy Te segítesz nekem, erőt ad, hogy nem minden rajtam múlik, és azok is, akik felettem állnak, a Te kezében vannak.

Áldd meg, Uram, feleségemet, aki elismerés és megfelelő fizetség nélkül végzi nehéz és monoton munkáját. Juttasd eszembe, hogy legalább néha megdicsérjem érte.

Áldd meg gyermekeinket, és segítsd, hogy meglássam magamban is azokat a hibákat, amelyek sokszor bosszantanak bennük. Segíts, hogy irgalmas apjuk legyünk.

Uram, Te úgy nyilatkoztattad ki magad Mózesnek: „Én vagyok, aki vagyok.” Segíts, hogy a családom számára én is az legyek, aki van. Aki jelen van. Ne egy ködbe vesző, a családot alig látó apa legyek. Add, hogy merjem keresni először a Te országodat, és bízom, hogy minden más szükségset megadsz nekünk.

És végül segíts, hogy azokban, akikkel ma találkozom, legalább néha meglássalak Téged, mint szükségset szenvedőt, és Téged szolgáljalak bennük. Segíts, hogy az örömből, amit Te adsz nekem, valamit én is sugározzak. Nem lesz könnyű, de Veled semmi sem lehetetlen. Ámen.

A pápára figyelünk

A ROSARIUM VIRGINIS MARIAE apostoli leveléből a rózsafüzérről

**Mária áldott rózsafüzére édes lánc,
mely Istenhez kapcsol minket.**

„Olyan kereszténységre van szükség, mely elsősorban az *imádkozás művészetéről* ismerhető fel.” Miközben a kortárs kultúrában – sok ellentmondás közepette – újjáéled a spiritualitás igénye, melyet más vallások befolyása is táplál, még sürgetőbb, mint korábban, hogy keresztény közösségeink „az imádság hiteles iskoláivá” legyenek.

6. A rózsafüzér szorgalmazásának nagyobb aktualitást ad néhány történelmi körülmény. Köztük az első: nagyon kérnünk kell Istentől a béke ajándékát. A rózsafüzért Elődeim s én magam is többször úgy ajánlottuk, mint a békéért szóló imát. Egy olyan évezred elején, mely 2001. szeptember 11-i merénylet döbbenetes eseményével kezdődött, és napról napra sokféle véres és erőszakos cselekmények történnek, a rózsafüzér újrafelfedezése azt jelenti, hogy elmerülünk Krisztus misztériumának szemlélésében, aki „a mi békénk”, mert „a két népet egyé tette, és a közük emelt válaszfalat ledöntötte, tudniillik az ellenségeskedést” (*Ef 2,14*). A rózsafüzér nem imádkozható anélkül, hogy ne éreznénk sürgetést a béke szolgálatára, különös tekintettel Jézus szülőföldjére, mely ma is annyira megpróbált, és egy keresztény szívnek annyira drága föld.

A rózsafüzér a béke imádsága a szeretet gyümölcsei miatt is, melyeket létrehoz. Ha jól végzik mint elmélkedő imádságot, a rózsafüzér, miközben titkaival elősegíti a Krisztussal való találkozást, szükségszerűen észrevéti a testvérekben is, főleg a szenvedőkben Krisztus arcát. Hogyan lehetne szemlélni például az örvendetes titkokban a Betlehemben született Gyermekeket anélkül, hogy föl ne ébredne bennünk a vágy befogadni, megvédeni és elősegíteni az életet, a világ bármely részén szenvedő gyermekekre gondolva? Vagy lehetne-e követni a kinyilatkoztató Krisztus nyomait a világosság titkaiban anélkül, hogy boldogságai tanúi ne lennénk a mindennapi életben? S miként lehetne szemlélni a keresztet hordozó és megfeszített

Krisztust anélkül, hogy ne éreznénk: Cirenei Simonná kell lennünk minden szenvedő vagy reménytelenségbe jutott testvér mellett? Végül hogyan szegezhetnénk tekintetünket a feltámadott Krisztus dicsőségére és Máriára, a koronás Királynőre anélkül, hogy föl ne ébredne bennünk a vágy: szebbé, igazságosabbá, Isten terveit jobban megközelítővé kell tennünk ezt a világot?

26. A rózsafüzérben a Krisztus misztériumairól való elmélkedés sajátos módszerrel kerül elénk, s e módszer természete szerint alkalmas arra, hogy elősegítse a titkokhoz való hasonulást. E módszer *az ismétlésen alapszik*. Ez elsősorban az Üdvözlégyre érvényes, melyet minden misztériumnál tízszer ismétlünk. Ha ezt az ismétlést felületesen nézzük, megkísérhet, hogy a rózsafüzért száraz és unalmas gyakorlatnak tartsuk. Ezzel szemben egészen más vélemény alakul ki a rózsafüzérről, ha úgy tekintjük, mint a szeretetnek a kifejezését, mely nem fárad bele abba, hogy újra meg újra visszatérjen a szeretett személyhez, olyan megnyilvánulásokkal, melyek külsőleg ugyan hasonlóak, mégis mindig újak az őket átható érzület miatt. Krisztusban Isten valóban „hús-szívet” vett magára: nem csupán irgalmaságban és megbocsátásban gazdag isteni szíve van, hanem minden érzelmi rezdülésre képes emberi szíve is. Ha erre vonatkozóan evangéliumi bizonyosságra volna szükségünk, nem volna nehéz föllelni azt Krisztusnak a föltámadás után Péterrel folytatott megindító dialógusában: „Simon, János fia, szeretsz-e engem?” A háromszor föltett kérdésre háromszor hangzott a válasz: „Uram, te tudod, hogy szeretlek téged” (vö. *Jn 21,15–17*). Túl azon a sajátos jelentésen, amit ez a Péter küldetése szempontjából oly fontos részlet hordoz, senki figyelmét nem kerülheti el e hármassal ismétlés szépsége, melynek során a sürgető kérdés és a válasz az emberi szeretet általános tapasztalatából ismert fogalmakban fejeződik ki. A rózsafüzér megértéséhez el kell mélyülni a szeretet sajátos lelki dinamikájában.

Tilmann atya a rózsafüzérről

A rózsafüzér egészen sajátos ima, az elidőzés imádsága. Más, mint a szentmise imái. Amikor szentmise imáit imádkozzuk, arra gondolunk, amit mondunk, akkor is, ha saját szavainkkal, szabadon imádkozunk. A rózsafüzérnél ez másképp van. A rózsafüzér a Jóistennel való elidőzés imádsága. Ez azt jelenti, hogy a szívünk a Szűzanyánál és Jézus életének egy eseményénél van. Odaaján-

dékozunk magunkat a Jóistennek. A sok Üdvözlégy Mária olyan, mint egy vallásos terem, mint egy vallásos kis templom, szentély, segítségünkre van abban, hogy az isteni légkörbe belépjünk. Nem az a lényeg, hogy minden egyes Üdvözlégyet egészen átélve imádkozzuk, hanem hogy a szívünkkel egyszerűen ott legyünk a Szűzanyánál. Közben halljuk és mondjuk az Üdvözlégyeket: Üdvözlégy... Üdvözlégy... Üdvözlégy... A szívünk a Szűzanyánál, Jézusnál van: Jézus a templomban, Jézus a kereszten... Az a fontos, hogy a szívünket odaadjuk.

A rózsafüzér unalmasnak tűnhet. Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes... Közben gondoljuk: *Veled vagyok és szeretlek...* Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes... *De nehéz az életem!*... Az Úr van teveled... *És ez az ember néha kibíratatlan!*... Üdvözlégy, kegyelemmel teljes... *De valószínűleg Te is szereted...* Üdvözlégy Mária...

A szívünk a Szűzanyánál, a Jóistennél van. Ha megzavar valami, nem baj, mert továbbsegít a rózsafüzér, hogy újra meg újra visszatérjünk. A füzér nélkül könnyen elkalandozunk. Néha jön egy gondolat, valahogy így: Üdvözlégy Mária kegyelemmel teljes..., Édesanyám, kérek szépen egy új autót... Üdvözlégy Mária kegyelemmel teljes... Az új autó nagyon drága. Talán lehetne egy olcsóbbat. Üdvözlégy... De az olcsóbb nem olyan jó... A füzér segítségével mindig visszatérünk. Jó dolog ez, ugye? Nem olyan könnyen vándorolunk el.

A Szentatya az idei egyházi évet a rózsafüzér évének nyilvánította, és írt róla egy enciklikát. (Ebből a Pápara figyelünk c. rovatunkban ismételtlen idézünk. A szerk. megj.) Ezt különösen ajánlom Önöknek. A rózsafüzér

misztikus módon Máriához vezet minket, aki Jézus felnövekedését a názáreti házban kísérte. Ez feljogosítja Őt arra, hogy minket is ugyanazzal a gondossággal neveljen és formáljon mindaddig, amíg bennünk Krisztus tökéletesen testet nem öltött. Szép gondolat, hogy a Szűzanya nevel minket.

Két nagy szívügyet nevez meg a pápa. Az egyik a világbéke, a másik a család. A pápánk azt szeretné, hogy a családokban újra együtt imádkozunk. „Az a család, amelyik együtt imádkozik, együtt marad.” Talán összegyűjtjük a tapasztalatainkat és imádkozunk együtt.

A rózsafüzér egyes titkai bizonyos súlypontokat hangsúlyoznak. Kentenich atya összekapcsolja az önnevelés egy mozzanatát a rózsafüzér egy-egy titkával: a Szűzanyára tekintünk, és hozzá hasonlóvá igyekszünk válni. Tehát a titkokat saját magunkra alkalmazzuk.

Az örvendetes titkoknál:

1. Akit te szent Szűz, a Szentlélektől fogantál. A Szűzanya a „fiat”-ját, az igenjét mondja, a Jóisten rendelkezésére áll. Mi is így akarunk tenni: Vonj be minket mélyen a te küldetésedbe, hadd legyünk a Megváltó diakónusai.

2. Akit te szent Szűz, Erzsébetet látogatván hordoztál. A Szűzanya az Üdvözítőnek és Erzsébetnek ajándékozza az erejét. Mi az erőnk és az időnk az üdvösség művéért akarjuk odaajándékozni.

3. Akit te szent Szűz a világra szültél. A Szűzanya a világba adja az Üdvözítőt. Mi is ezt tesszük. A világba visszük Krisztust.

4. Akit te szent Szűz a templomban bemutatnál. A Szűzanya odaajándékozta a Jóistennek a gyermekét a templomban. Mi odaadjuk a Jóistennek azt, ami nekünk a legdrágább, a többi emberért. Azt, ami számunkra értékes.

5. Akit te szent Szűz a templomban megtaláltál. Erre azt mondja Kentenich atya, hogy mi is elcsendesedünk, amikor a Jóisten formálni akar bennünket, mint eszközöket, a világ megváltásában. Neveli a Szűzanyát, ahogy az agg Simeon is mondja: „Tör járja át a lelkedet.” Isten velünk is ezt teszi, minket is nevel. Az életünkben ott van a keresztség, ott van a szenvedés. Igent mondunk rá, növekszünk általa, és eszközként oda tudjuk adni magunkat a Jóistennek.

A fájdalmas olvasóban:

1. Aki értünk vérrel verejtékezett. Mi is odaajándékozunk a Jóistennek azt, ami fáj.

2. Akit értünk megostoroztak. Mi is hordozzuk a keresztségünket, és feláldozunk magunkat a Jóistennek. „Az Üdvözítőt hagytad az oszlopnál állni, és vezekelni az érzéki élvezetünk kihágásait; minden ütésnél megremeg az anyai szíved, értünk minden fájdalmat vele együtt hordozol. Fölajánlom magam Veletek az Atyának a korért az igazságosság áldozataként.” (Kentenich atya)

3. Akit értünk tövissel koronáztak. Kentenich atya itt a büszkeségről beszél. Odaajándékozunk magunkat a Jóistennek, hogy azt tehessen velünk, amit akar.

4. Aki értünk a nehéz keresztest hordoztad. Azt mondjuk, hogy szeretnénk Jézusnak a keresztség hordozásában segíteni.

5. Akit értünk keresztre feszítettek. A Szűzanya odaajándékozta az Üdvözítőt az Atyának. Magával visz minket is.

Hasonlóan van a dicsőséges rózsafüzéernél is:

1. Jézus feltámadt a halottak közül. Ez a nagy öröm. Hiszünk abban, hogy van feltámadás, és a szeretetünknek egyre jobban növekednie kell.

2. Jézus felment a mennybe. Mi is vágyódunk a menny után.

3. Jézus elküldi a Szentlelket. Mi is szeretnénk, hogy eljöjjön hozzánk a Szentlélek, és apostolokká tegyen bennünket.

4. A Szűzanyát felvették a mennybe. Részt veszünk abban az örömben, amit Jézus és Mária éreznek egymás iránt.

5. A Szűzanyát megkoronázzák a mennyben. Azt kívánjuk magunknak mi is, hogy a Szűzanya odavezessen minket a mennyországba.

Ha az egyszerű gondolatokat, amelyeket a rózsafüzér tizedekben imádkozunk, befogadjuk, akkor a mi életünkben is valósággá válnak. Ezt a módszert alkalmazzuk a *világosság titkaira* is:

1. A Jordánban megkeresztelkedett. A nagy Isten azt mondja: „Ő az én szeretett Fiam.” Odaállunk a társunk mellé, az Atya ránk néz, és azt mondja nekem: „Ő az én szeretett gyermekem.” A Szentírás történetét átvisszük a házasságunkba. Hol van a Jordán? Az otthonunkban.

2. A kánai menyegző. Nincs több boruk. A Szűzanya lát minket, a házasságunkat, és azt mondja: „Nincs boruk.” Akkor Jézus csodát tesz.

3. Krisztus meghirdeti az Isten országát, és megtérésre hív. Hol van az Isten országa? Nem csak Izraelben, nálunk is itt van az Isten országa. Odaadjuk magunkat Neked.

4. Színeváltozás a Tábor hegyén. Hol éljük meg Krisztus színeváltozását? A házukban. Azt mondja Péter: „Hadd építsünk itt sátrat!” Jézus feleli: „Barátom, még nem. El kell menni, dolgozni, tenni kell, szenvedni kell, prédikálni kell.” Végül Péter a keresztfára kerül, mint Jézus. Akkor lesz a hegyen. A tanítványok sem álltak mindig a Tábor-hegyen. De néha azt tapasztaljuk, hogy „jaj, de szép itt, bárcsak mindig így lenne”. De barátaim! Mindig nem maradhatunk ott. Majd később.

5. Az Oltáriszentség alapítása, a húsvéti titok megjelenítése. Mi ketten sohasem vagyunk egymáshoz olyan közel, mint amikor fogadjuk az Oltáriszentséget. Akkor Krisztus összekapcsol bennünket az egymás iránti szeretetben.

Az a fontos, hogy szeretetben elidőzzünk egymásnál és a Jóistennél. Visszaemlékszem, amikor 11 éves fiú voltam, a schönstatti csoportomban minden nap összegyűltünk, és egy tizedet imádkoztunk a rózsafüzérből. Nem voltam nagyon szorgalmas. Ha hívtak: „Tilman, gyere tizedet imádkozni!”, vonakodva mentem. Szombaton pedig, amikor egyébként a közönségnek szép találkozója volt, egy teljes rózsafüzért imádkoztunk. Nekem 11 évesen ez nagyon hosszúnak tűnt. Legyenek érzékeléskapcsolatban a gyerekeikkel, ők mennyit bírnak. Nálunk fontos a szabadság. Mondhatjuk, hogy mi most tizedet imádkozunk. Ha ők is akarnak, jönnek. De ne haragudjunk meg, ha nem jönnek. Maradjon meg a jó hangulat és a szabadság.

Jó lenne, ha kettesben tanulmányoznák az enciklikát. Olvassuk, és ahol valami megérint bennünket, ott elidőzünk. A rózsafüzér az életünkben, ez a mi utunk.

Otthonunkkal a szentélyért

„Először a lelkünkben kell a szentélyt felépíteni, áldozataink lesznek az építőkövek” – mondja Tilmann atya. Szép feladat, de nagyon nehéz. Számkra talán a legnehezebb, hogy ne féljünk – már előre – a nehézségektől, amelyek érhetik a családot. Tudjuk, hogy ezek a nehézségek akár igen komolyak is lehetnek. Láthatjuk ezt Kentenich atya életpéldáján, de több közöttünk élő család is súlyos terheket hordoz. Ha ez a félelem nem is szűnik meg teljesen, de azzal, hogy újra és újra gyermekként Atyánk kezébe tesszük, bízva abban, hogy a hordozáshoz szükséges erőt is megkapjuk majd, nem nyomaszt már úgy.

„Ha szenvedés ér, a szentélyért a kegyelmi tőkébe ajándékozzuk.” Sokat segít nekünk ebben, amit Tilmann atya mondott: „Életünk titka: a nehézségekből feladatot csinálni.” Évekkel ezelőtt hallottunk még egy gondolatot Tilmann atyától, ami idecseng: Olyanok vagyunk, mint a sportoló, aki az olimpiára készül. Az edző egyre nehezebb feladatokat ad, hogy minél jobban szerepeljen a versenyen. A versenyző nem nyafog, hogy inkább kevesebbet szeretnék, mert tudja, komoly erőfeszítés nélkül nem érhet el jó eredményt. A mi legnagyobb feladatunk, hogy minél jobban tudjunk szeretni, és amikor a Jóisten edz minket a nehézségekkel, nekünk sem kellene nyafogni, hogy „Jaj, ne! Miért pont mi?”, hanem jó lenne, ha tudnánk feladatnak felfogni: igen, itt egy feladat, amit teljesítenem kell, és ezáltal előrébb jutok, növekedhetek a szeretetben.

Jó erre gondolni, mikor több órát hiába dolgozik az ember a számítógép előtt, mert nem úgy működik..., mert „elszáll”..., mikor más helyett is kell dolgozni, mikor kidőlt a kakaó, mikor tönkrement az órám, mikor elromlott az autó, mikor visít a gyerek és verekszik, mikor valaki megbántott, mikor rosszul esett... stb. Igen, Atyám, itt egy akadály, szeretnéd, hogy szépen átugorjam, és egy lépéssel közelebb kerülhetek Hozzád.

Olyan jó, amikor az ilyen akadályokban nem csak azt látjuk, hogy mi nek van itt, el kellene tolni, csak megzavar, hanem azt is, most közelebb ugorhatok. Ezt az ugrándozást gyakorolgatjuk sok hasraeséssel, remélve, hogy ezzel is kicsit hozzájárulunk a szentély felépüléséhez.

Szentélyünk története

Házasságkötésünk után mindketten úgy gondoltuk, hogy olyan közösséghez szeretnénk tartozni, amelyben segítséget kaphatunk a keresztény családi élet kialakításához. A Szentlélek vezetésével megismerkedtünk a G. családdal, akik már évek óta schönstatti család voltak. Az ő tapasztalataik alapján, és őket – a közösségi beszélgetések során – jobban megismerve egy idő után úgy éreztük, mi is szívesen csatlakoznánk a családmozgalomhoz.

Éppen építkeztünk, amikor elhatároztuk, hogy új házunkban szeretnénk egy szentélyt kialakítani a Szűzanyának. Már a festés után tartottunk a munkálatokkal, amikor a férjem vésővel és kalapáccsal a kezében megbontotta a nappali egyik falát a háziszentély számára.

Ekkor még nem voltunk tagjai a mozgalomnak és Óbudaváron sem voltunk, mégis úgy éreztük, háziszentélyre mindenképpen szükségünk lesz. Egy év múlva jutottunk el Óbudavárra, ahol vásároltunk egy domborművet a Szűzanyáról. Nagy lelkesedéssel hoztuk haza. Azt gondoltuk, a Szűzanya most már velünk lakik. Hamar rá kellett jönnünk azonban, hogy ez még kevés, Őt nem lehet csupán megvásárolni. A szívünkben is meg kell érnie a háziszentélynek, hogy élő legyen. Elkezdtünk imádkozni, és még nagyon hosszú idő telt el, amíg egyáltalán nem ültünk oda a szentélyhez.

Közben persze gondoskodtunk a berendezéséről. A Szűzanya mellé került egy korsó, amelyet nászutunkon saját kezűleg készítettünk egy fazekasműhelyben. (Sajnos, egy kicsit csorba, de ez saját tökéletlenségünkre emlékeztet.) Azután hozattunk Óbudavárról egy akácfaágot, ebből készítette férjem a keresztet, majd egy bodzabokor ágából a gyertyatartót.

Háziszentélyünk formája és berendezése nem hasonlít az eredeti schönstatti szentélyre, de számunkra így kedves és személyes.

Eltelt egy újabb esztendő, és mi folyamatosan imádkoztunk, meghívva a Szűzanyát, költözzön hozzánk. Azután egy napon úgy éreztük, jó lenne a háziszentélyhez ülni imádkozni. Azóta minden este ott mondjuk a közös imákat.

Q ŐSZIDŐ S

Gyermekkoromra visszanézve, olyan lassan telt az idő, hosszú szép nyarakra és hosszú nehéz évekre emlékezem vissza. Deresedő fejjel aztán minden olyan pillanatnyinak tűnik az életben. Akarva-akaratlanul egyre gyakrabban mélyedek el napi imámban, amikor így fohászok: „Imádkozzál érettünk... halálunk óráján.”

Telnek az évek, és kísérvük szereteteinket utolsó útjukra, megdöbbenünk: mennyien elhagytak már minket azok közül, akik közel álltak hozzánk. Szüleink halálakor átéreztek, mi vagyunk a következő, elmúlás felé igyekvő generáció.

Egyik kis unokánk már az év eleje óta számolja, hány nap van még hátra a tanévből. Minden este áthúz egy napot. Még hetvenöttször kell iskolába mennie. És nekem vajon még hány nap van az életemből? Hányszor kell reggel felkelnem? Nem tudhatom, de még a fiatal sem tudhatja. Nem tudom mikor, nem tudom hol, csak azt az egyet tudom, hogy meg fogok halni. Mondom ezt nyugodtan, derűsen, megbékélten, mint az utazó, akinek lassan lehetősége lesz arra, hogy régóta dédelgetett útitervét végre-valahára megvalósíthassa. Várom ezt a gyönyörűséges utazást, és kicsit izgatott is vagyok, vajon mindennel elkészülök-e, jól felkészülök-e az útra.

Napi gondokkal terhelten is bizony meg kell állni néha, és önmagunknak kell feltenni a kérdést: mi az, ami igazán fontos az életünkben? Ne múljon az idő aggodalmaskodással, zsörtölődéssel vagy bárgyú tévéléssel, hanem teljen az idő azzal, hogy szeretetet osztunk magunk körül. Szétosztott szeretetünk lesz a legjobb útipoggyásunk.

Szükség van ránk! Gyerekeinknek, akik rohannak, nagy segítség, hogy nekünk van időnk, melyet drága kincsként unokáinknak ajándékozunk. Értékes örökségként megosztjuk velük családi krónikánkat, mely egyébként velünk együtt a sírba szállna. Tudják meg, hogy erős és mélyre hatoló gyö-

kerük van, mely könnyű kis virág lelküket erősen tartja. Ha erőnk meg is csappan, átadhatjuk nekik bölcsességünket, feltéve, ha a korral bölcsőbbek lettünk. Megszámláltatott napjaink természetes fogyásával bölcsességünknek kellene gyarapodnia.

Kedves Gyermekeink, ugye szükség van ránk?! Akkor is, ha úgy érezzük, csak terhet jelentünk maguknak is. Hiszen nehéz az álldogálás, fájdalmas a lépegetés is. Hol ez fáj, hol az fáj. Segítsetek nekünk, hogy hasznosnak és értékesnek érezzük magunkat, és hogy ebben az öregségtől és szenvedéstől irtózó világban rátaláljunk ennek az életszakasznak az értelmére és szépségére.

Idős ember imája

Uram! Vigyázz reám, hogy öreg koromban is szerethető legyek. Félkezd meg túlbuzgóságomat, amellyel azt képzelem, hogy nekem minden témához, mindig mondanom kell valamit. Sok bölcsességet halmoztam fel életemben, és nagyon sajnálom, hogy ezt talán nem tudom másoknak továbbadni. Beletörődöm ebbe Uram. Taníts meg arra, hogy okos legyek, de nem okoskodó.

Szabadíts meg attól a jó szándékú segíteni-akarástól, amellyel mindig én akarom elrendezni mások rendezetlen ügyeit.

Taníts meg arra, hogy tudjak hallgatni a betegségeimről és a nehézségeimről. Ezek évről évre növekednek és velük együtt nő bennem a hajlandóság arra, hogy mindig ezekről beszéljek.

Nem merem kérni, hogy halványodó emlékezőképességemet erősítsd meg olyanná, amilyen régebben volt. Inkább azt kérem, hogy adj nekem több szerénységet és kevesebb magabiztosságot, amikor előfordul, hogy ugyanarra az esetre mások másként emlékeznek, mint én. Ajándékozzál meg azzal a csodálatos bölcsességgel, amely beláttatja velem, hogy én is tévedhetek. Taníts meg arra, hogy az előítéletektől és irigységtől mentesen fel tudjam fedezni az utánam következő nemzedékek igazát és ajándékozd nekem azt a derűs szabadságot, hogy sok jót tudjak mondani a fiatalokról.

Tölts be úgy a te szereteteddel, hogy vénségemben is szívesen szóba álljanak velem az emberek. Tudom, hogy nem vagyok szent, de azt is tudom, hogy az öregember örökös zsörtölődése az ördög munkájának a csúcsteljesítménye. Engedd, hogy Simeonnal együtt mondhassam: „Látták szemeim a tőled küldött Üdvözítőt!” És amikor bölcs szereteted úgy látja, hogy elérkezett az én időm, akkor át is ölelhesselek téged. Amen.

Lépcsőházi beszélgetések

Az imádkozás értelmességéről

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk itt-ott beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

Hogyan gondolkozhat az imádságról az az embertársunk, aki úgy véli, hogy akit mi, keresztények, az Istenünknek gondolunk, nem is létezik? Mit válaszolhatunk, ha egy ilyen ember megkérdezi tőlünk, miért próbálunk valakivel beszélgetést folytatni, aki nincs is? Tarthatja egy nem hívő az imádkozást értelmes emberi cselekvésnek?

Megkísérhetjük, hogy segítsünk neki a saját szemléletével fölfogni, mi is történik, amikor imádkozunk. A nem hívő testvérünk azt gondolja, hogy amikor imádkozunk, nem egy létező lényvel van dolgunk, hanem a saját képzeletünk szüleményével. Mint hívők, elképzelünk – szerinte – egy lényt, aki nem is létezik, és beszélünk azzal, amit elképzelünk.

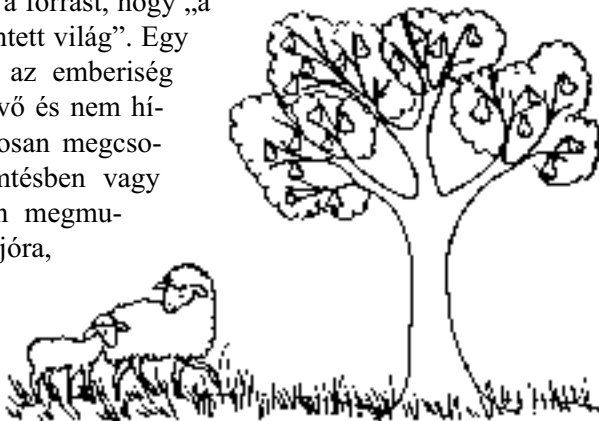
Mi, hívők, gondoljunk először bele, mi történik valóságosan, amikor imádkozunk. Odafordulunk, kapcsolatba lépünk Istennel, s az, amit mi Istentől gondolunk, vagy megegyezik Isten valóságával, vagy nem. Illetve valamilyen mértékig megegyezik, de nem mindenben. Tilmann atya többször figyelmeztet, hogy a kép, mely Istentől létrejön valakiben, függ a szülői háztól. A szülői ház hatására létrejöhet valakiben egy kép Istentől, amelyik úgy válik hamissá, hogy olyan vonásokat tulajdonítunk Istennek, melyek nem felelnek meg az Ő valóságának, vagy – s talán ez a gyakoribb – olyanokat, melyek megfelelnek ugyan, de csak oly módon, hogy Isten egyéb tulajdonságai kiegészítik azokat. Így van ez pl. Isten szigorúságával és irgalmasságával. Aki Istent csak szigorúnak éli meg, éppúgy hamis képet fogadott be Istentől, mint aki csak irgalmasnak véli Őt.

Ha valakinek valamilyen vonatkozásban hamis az Istenről befogadott képe, az annak a következménynek van kiszolgáltatva, hogy ez a hamis kép olyan hatást vált ki gondolkodásában, érzelmeiben, döntéseiben és a mind-ebből fakadó magatartásában, amelyet egy, a teremtés igazságában otthon levő nem hívő ember jogosan kifogásolhat. Ilyen esetben annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy általunk rossz fény vetődik az illető szemében Istenre.

Fentiek figyelembe vételével mit mondhatunk nem hívő embertársunknak az imádkozásról? Talán a következőket:

Nézd meg közelebbről, mit csinálunk, amikor imádkozunk. Odafordulunk Istenhez, azaz, a Te felfogásod szerint, a képzeletünk így nevezett szüleményéhez. Hogyan néz ki ez a „szülemény”, milyennek gondoljuk ezt a „szüleményt”, mellyel imádkozáskor érintkezünk?

Nézd, egyszerű a válasz. Olyan valakire gondolunk, aki szeret, aki igazságos, aki jónak teremtett bennünket és azt akarja, hogy ez a jó bennünk kibontakozzon. Ezt a sort nagyon hosszan folytathatnánk, az Oázisban mindig találsz valamit erre vonatkozóan. Nem gondold, hogy bárkinek, minden embernek nagyon jót tenne, ha el tudna képzelni magának egy ilyen lényt, és naponta szánna néhány percet arra, hogy ezzel a „lényvel” beszélgessen? Akár létezik egy ilyen lény, akár nem, ez mindenkinek csak jót tehet. Tisztul, nemesedik az ember lelke, ha akár gondolatban is, olyasmivel foglalkozik, amit mi – szerinted – beleképzelünk Istenbe. Valóban bele is képzeljük, azaz bizonyos forrásokból merítve próbáljuk elképzelni, gondolni, milyen is Ő tulajdonképpen. Neked és nekünk van közös forrásunk. Mi úgy hívjuk ezt a forrást, hogy „a teremtés”, vagy „a teremtett világ”. Egy másik közös forrásunk az emberiség legkiválóbbjai, olyan hívő és nem hívő emberek, akiket jogosan megcsodálunk. Ha Te a teremtésben vagy egyes személyiségekben megmutatózó igazságra, jóra, szépre, nemesre gondolsz, hasonlót gondolsz, mint amit mi gondolunk, amikor imádkozunk.

GYEREKNÖVELDE

Ezennel teljesen rendelkezése-
tekre bocsátom magamat mindza-
zal, ami vagyok és amim van: a tu-
dásomat és nem-tudásomat, a ké-
pességemet és annak hiányosságait,

mindenek-
előtt azonban a
szívemet...

Remélhetőleg
jól kijövünk
egymással; re-
mélhetőleg megte-
szünk mindent,
hogy a közös célt
a lehető legtö-
kéletesebben
elérjük...

*Meg akarjuk
tanulni, hogy
Mária oltal-
ma alatt szil-
lárd, szabad,
papi szemé-
lyiségekké
neveljük ma-
gunkat.*

(Kentenich
atya 1912.
október 27-
én, amikor be-
mutatko-
zott mint
újonnan ki-
nevezett diák-
otthoni nevelő)

A családon belül is ilyen kap-
csolat kialakítására törekszünk.
Mint szülők, készek lehetünk arra,
hogy kifejlődjön bennünk az a fajta
érezékelőképesség, mellyel érzékel-
jük, mi megy végbe a gyermekünk-
ben a fogantatás pillanatától. Fi-
gyeljük meg: előfordul, hogy
„semmibe vesszünk” egy gyereket,
vagy legalábbis úgy viselkedünk,
hogy benne ilyen életérzés kelet-
kezhet. Hát még mennyire megtör-
ténhet ez a primitívség az éppen
megfogant magzat esetében. Ha be-
legondolunk, felfedezhetjük: nem
csak a születés utáni első három év
az, amely az utánuk következőknél
nagyobb jelentőségűek az ember
sorsára nézve, hanem a magzati
korszak kilenc hónapja még ezek-
nél az első éveknél is jelentősebb.
Olyan óriási fejlődésen megy át a
magzat napról napra, mint a később-
iek folyamán talán hónapról hó-
napra, évről évre. Bele tudjuk-e
magunkat abba gondolni, milyen
kihatásai vannak a magzatra, a
magzat fejlődésére az anya, az apa
ilyen vagy olyan magatartásának
ebben az időszakban? Már ekkor
odafordulhatunk a piciny kis élet-
hez ahhoz hasonlóan, ahogy Kente-
nich atya az ő „kamasz-magzatai-
hoz” odafordult: „Picikém, *meg
akarjuk tanulni, Te és mi...*”

Nincs boruk

(Imaszándékok:

kérjük családjainknak

a kánai menyegző csodáját!)

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

– Egy két és fél hónapos Kisbaáért, aki születése előtt is rengeteget szenvedett, állapota nagyon súlyos. Kérünk sok-sok imát, hogy meggyógyuljon!

– Kérünk, Urunk, oltalmazd és segítsd a Csányi családot és add, hogy Ági egészen meggyógyuljon!

– Egy nagyon beteg édesanyáért, hogy meggyógyuljon.

– Imádkozunk Nyitrai Peti jó egészségéért!

– Köszönjük a már elkészült házakat, és kérünk, segítsd meg az otthont teremtő családokat.

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának!

– Hogy legyen a magyaroknak is Schönstatt-kápolnájuk! A kápolna építési engedélyéhez hiányzik még néhány ezer áldozat a kegyelmi tőkébe.

– Hogy gyermekek fogjanak és szülessenek, különösen azoknál a családoknál, akik már régóta nagyon várják őket. Addig is adj nekik türelmet és kitartó szívet a várokozáshoz.

– Add, hogy az áldott állapotban lévő feleségek és magzatuk testi és lelki jólétben legyenek együtt, majd minél harmonikusabb legyen az új életformába való átmenet.

– A Szűzanya tudjon még több otthonba költözni, hogy „szent családtagokat és szent családbirodalmat formáljon”.

– A családszövetségbe meghívottak hallják meg és kövessék a halk indítást is.

– Hogy egy feleség és családanya önzetlenül és ne erőszakosan viszonyuljon férjéhez és gyermekeikhez.

– Hogy az induló családcsoportok jól vegyék „az első kanyarokat” és gyümölcsöt termő igazi Schönstatt-csoport munkát tudjanak végezni a kísérő házaspár közreműködésével.

– Legyen elegendő előadó, vezető házaspár és gyerekfoglalkoztató a 2003. évi tizenkét családnapi hétre.

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

„Te vagy, Uram, ifjúkorom óta bizodalمام. Születésem óta Rád támaszkodom, anyám méhétől Te vagy oltalmazóm.” (Zsolt 70,5-6)

Nagy örömmel tudatjuk, hogy megszületett Gyöngyi BÁLINT 2003. január 7-én.

Gyöngyi család apraja, nagyja

Nagy örömünkre 2003. február 12-én megszületett negyedik gyermekünk, GERGELY.

Nyitrai Tamás+Kati,
Peti, Orsi és Ákos

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Tesztek-veszek a lakásban, közben hallom a gyerekszobából:

– Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy Te a gyümölcsök között...

Agglegény nagybácsi gyönyörködik a család negyedik újszülöttjében:

– Adjátok nekem ezt a kisbát! Nektek már úgyis van elég! – élcelődik a büszke testvérekkel.

– Hogyis ne! Imádkozzál te is és akkor majd neked is lesz! – oktatja ki a hatéves nővéreke.

– Mi a házi feladat írását könnyörgésekkel kezdjük.

– De szép, hívjátok a Szentleket?

– Jaj, dehogy, a gyerekeknek kell könnyöroggni, hogy kezdjék már végre el.

Az asztali áldás után a 4 éves Janka így szól: Az óvodában ezt szoktuk imádkozni: „Guten Appetit!”

Egy időben így énekelte kislányunk a reggeli imát, mert az ártás szót nem ismerte: „Ne rontsa áldás életünk!” Másik gyermekünk sze-

rint pedig az esti imánál: „Immár a Nap lekárhozott.”

Az áruházban pénztárnál való sorbaállás közben az elemeket nézegettük. „Ez a laposelem, ez a baby-elem, ez a góliátelem” – okítjuk a csemetét, mire a legkisebb fajtára mutatva Bibliát ismerő kisfiúnk így kiállt: „Ezt a picit meg biztos Dávid-elemnek hívják!”

Séta. Az egyik kisgyerek nagyon kínlódott a csizmája felhúzásával, az óvónő odament segíteni. Megizzadt, mire a kisfiú lábára felrácigálta a csizmát. Ám alighogy letörölte a homlokáról a verejtéket, a kisfiú így szólt:

– Óvónéni, fordítva van a lábamon a csizma...!

Látta, a gyerekeknek igaza van, elkapkodta, ez valóban kacsaláb. Gyorsan lehúzta és ismét nagy kínlódások közepette, most már helyesen felcibálta a srác lábára. A kisfiú megint megszólalt:

– Ez nem is az én csizmám... Az óvónő most már dühösen lerántotta a gyerek lábáról a csizmát, de közben az folytatta a megkezdett mondatot:

– ...hanem a bátyámé, csak ő már kinötte, és ma reggel rám adta az anyukám...

Az óvónő már lilát látott, de valahogyan uralkodott magán. Ismét

ráadta a kisfiú lábára a lábbelit, ami még mindig nagyon sok tuszkolást igényelt. A többi gyerek már rég indulásra készen állt, itt is minden rendben levőnek tűnt, amikor az óvónő még egyszer ellenőrizte a gyerkőcöt:

– És a kesztyűd hol van?

– Azt beletettem a csizmámba...

Pár hetes kistestvér ül a székében és elmerülten tanulmányozza mozgó ujjacskáit. Bátyja nézi, nézi:

– Számol – állapítja meg.

Majd még mielőtt anyukája kijavítaná, gyorsan hozzáteszi:

– Jó, jó, tudom, csak magában.

Jakab bilizik, mindenkit kiküld a fürdőből. Apja egy idő után bekiált:

– Na, hogy állsz? Kis csönd, majd jön a határozott válasz:

– Én csak itt ülök.

Kisebb gyermekeink nagy harcba fogtak, hogy megnézzhessék a Csillagok háborúját a nagyokkal. Négyéves kislányunk végső érve ez volt:

– Én biztosan nem fogok rosszat álmodni a fekete embertől, mert én mindig eperről meg málnáról álmodom!

CSALÁDAKADÉMIA HÍRADÓ

Imaköri felhívás

Szeretettel köszöntünk minden Családot az idei nagybőjt elérkeztevel! Szeretnénk tájékoztatni mindazokat, akik esetleg még nem hallottak róla, hogy a Családkadémiának imaköri csoportja is működik. A mai világban egyre jobban nő a jelentősége és fontossága minden apostoli tevékenységnek, így a Családkadémiának is. Nagy feladat ez az előadó házaspároknak, kell, hogy álljon mögöttük egy csoport imádkozó ember, egy „hordozó” közösség.

Nem csak az előadókért imádkozunk minden nap, hanem a Csányi családért, a Dormán családért, Vajda Imri családjáért és akár fizikailag, akár lelkileg nehéz helyzetben levő, nehézségekkel küzdő házaspárokért is. Most éppen egy tized rózsafüzér az aktuális imánk a rózsafüzér évében. Nagybőjtben a fájdalmas rózsafüzér tizedein elmélkedünk, évközi időben pedig a világosság rózsafüzért imádkozzuk. Imaköri levelekkel szoktuk az újabb imát és az imaszándékot tudatni.

Buzdítunk Benneteket a kitartó, lelkes imára, hiszen Urunk is ezt teszi: „Kérjétek és kaptok” (Lk 11,9), „Bármit kértek hittel az imádságban, megkaptjátok!”, „Tárjátok kéréseiteket az Úr elé, hálaadásotokkal együtt!”

Ha van köztetek olyan, aki kedvet érez arra, hogy az imakörhöz kapcsolódjon, kérjük, jelezze! (komfer@axelero.hu, palasthy@mail.uti.hu, vagy telefonon: 23/441-514, 88/451-312) Várunk Benneteket! És ne fáradjatok bele az imába...

Komáromi és Palásthy család

SCHÖNSTATT-HÍREK

Március 15-én a 20 éves jubileumi napunkon mintegy 250-en voltunk. És elfértünk! Az előadás alatt a felnőttek padokon ülve a nagyszobában, délután a „jégbüfében” mindnyájan az udvaron (játsház, sátor, szabad ég alatt asztaloknál, padoknál). Majd a diófa alatt a teraszon. A szentmise evangéliumának (a másnapi vasárnapi) szavai megerősítették a bennünk lévő mozgást: „Mester! Olyan jó itt lenni!” Gazdagodtunk, örültünk, megköszöntünk, erősödtünk és fölkerekedtünk a következő 5-10 év felé. Képeket és rövid beszámolót láthatnak az érdeklődők a honlapunkon: www.schoenstatt.hu.

Tilmann atya arra készül, hogy a hosszabb mostani pihenőideje folytatásképpen a nyáron végig itt lesz Óbudaváron. Naponta ünnepli velünk a szentmisét, egyeztetéses alapon pedig szabad beszélgetni vele.

*

Az elvi építési engedély iránti kérelmet 2003. március 6-án benyújtottuk. Várhatóan 60 nap múlva tudjuk meg az elbírálás eredményét. Mit tehetünk, és mit teszünk ez alatt az idő alatt?

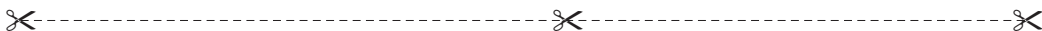
Elindult és folyamatban van a szőlőtelepítés feladatköre. A talajvizsgálat eredményét figyelembe kell venni a fajták kiválasztásánál. Például a Juhfark fajta jól viseli a meszes talajt.

*

A Családok a Családért Egyesület fogad polgári szolgálatra jelentkezőket!

*

Húsvét hétfőn és kedden a 16 éven felüli lányoknak Aenn nővér tart lelkigyakorlatot, mely április 21-én déltől 22-én délig tart. Jelentkezni Virágh Orsinál lehet (87/479-026)

Az Oázis újság negyedévenként jelenik meg. Előállítási költsége számonként 280 Ft, egy évre 1120 Ft, melyet a mellékelt csekken is be lehet fizetni „Oázis” megjelöléssel. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026) e-mailen (schoenst@axelero.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot példányban!

Nevünk:.....

Címünk:

Tel.:

Dátum:

Aláírás:.....

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

bélyeg
helye

Családok a Családért

Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

Digitális fényképezés, kontografika, kérdőnyeszkészítés, nyomda előkészítés; Paáस्थ्य Bt.
8175 Balatonudvari, Kálai köz 3. • Tel./fax: 86/461-312 • 2019927-99 • www.ut.hu • paस्थ्य • paस्थ्य@mail.ut.hu

8

2

7

2

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

(részlet)

*Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.*

*Az Úristen őriz engem
mert az Ő országát zengem.*

*Néha átokkal panaszlom,
de Ő így szól: „Nem haragszom!”*

*Néha rángatom, cibálom: –
tudja, hogy csak őt kívánom.*

*Az is kedvesebb számára
mint a közömbös imája.*

*Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.*

*Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?*

*Tőle, hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.*

*Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.*

*S kell, hogy az Úr áldja, védje,
aki azt éneкли: Béke.*

